

Список використаних джерел

1. Трешов М. Децентралізація як засіб ресурсної самодостатності територіальних громад: теоретичний аспект / М. Трешов // Державне управління та місцеве самоврядування. – 2015. – № 2(25). – С. 60–69.
2. ЄС підтримує законодавчу роботу українського парламенту // [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://www.rbc.ua/ukr/news/1434615411.html>.
3. Сироїд О. Виступа IV Форумі місцевого самоврядування у Львові // [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://city-adm.lviv.ua/news/society/public-sector/231469>.
4. Заїка Є. Централізована децентралізація або українські реалії євроінтеграції / Є. Заїка // [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://blogs.korrespondent.net/blog/politics/3368034>.

БЛОКУР Є. І.

Національний університет «Одеська юридична академія»,
кандидат юридичних наук, асистент

ЩОДО ОПОСЕРЕДКОВАНОЇ НАЛЕЖНОСТІ НАДАННЯ АДМІНІСТРАТИВНИХ ПОСЛУГ ДО ФУНКЦІЙ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ

Питання стосовно «управлінського» характеру діяльності щодо здійснення ліцензування, патентування, надання дозволів, реєстрації тощо є дискусійним. Реєстрація, ліцензування, сертифікація та ін. традиційно адміністративно-правовою наукою розглядалися і розглядаються як складова владно-розпорядчої діяльності органів державного управління. Фактично Законом України «Про адміністративні послуги» і таку діяльність, зокрема, віднесено до адміністративних послуг [1], які, на думку багатьох вчених, не мають управлінського характеру. Відповідно до Закону України «Про адміністративні послуги» адміністративна послуга — це результат здійснення владних повноважень суб'єктом надання адміністративних послуг за заявою фізичної або юридичної особи, спрямований на набуття, зміну чи припинення прав та/або обов'язків такої особи відповідно до закону. До адміністративних послуг належить: видача ліцензій, дозволів та інших документів дозвільного характеру, сертифікатів, свідоцтв, атестатів, посвідчень, реєстрація [фактів, суб'єктів, прав, об'єктів, у тому числі легалізація суб'єктів і актів (документів), нострифікація та верифікація]; інші види діяльності незалежно від назви, у результаті провадження яких заінтересованим фізичним та юридичним особам, а також об'єктам, що перебувають у власності, володінні чи користуванні таких осіб, надається або підтверджується певний юридичний статус та/або факт.

Не поглиблюючись у детальне висвітлення зазначеного дискусійного питання, необхідно зазначити таке. У загальноприйнятих класифікаціях функцій державного управління не виокремлюється функція надання адміністративних послуг. Причиною незарахування надання адміністративних послуг до функцій державного управління більшість авторів називає відсутність прямого управлінського впливу у цій діяльності. Із цього приводу зазначено таке. Насправді абсолютна більшість адміністративних послуг — це прихований примус держави, адже, наприклад, якщо особа бажає займатися підприємницькою діяльністю, то зобов'язана зареєструватися підприємцем тощо. Трансформація владно-розпорядчої діяльності органів державної влади щодо регулювання з надання управлінських (виконавських) послуг розглядається як основний напрям удосконалення адміністративних способів регулювання [2, с. 290]. Не вірно було б вважати, що надання адміністративних послуг з боку державних органів з'являється з появою нових відносин, пов'язаних із ринковою економікою або з незалежністю Української держави. Не називаючи свої дії послугами, органи державного управління видавали ліцензії, дозволи тощо. Введення терміна «адміністративні послуги» спрямовано не на виокремлення нового виду адміністративно-правових відносин між державними органами і приватними фізичними та юридичними особами, а на змістовну переоцінку характеру їх правовідносин [3, с. 81]. Тому не можна погодитись із думкою щодо відсутності в характеристиці адміністративних послуг управлінського аспекту.

Заслугує на увагу позиція І. П. Голосніченка, Л. М. Черненко, що саме організаційний (управлінський) характер дій, за допомогою яких створюються умови щодо реалізації прав приватними фізичними та юридичними особами, лежить в основі змісту адміністративних послуг. У теперішній час в Україні (як і в інших державах світу) існує декілька адміністративно-правових режимів, серед яких митний, прикордонний, міграційний, дозвільної системи, громадського порядку, безпеки дорожнього руху, екологічної безпеки тощо. Саме в процесі реалізації адміністративно-правових режимів здійснюється державне управління у різних сферах життєдіяльності суспільства. Реалізація адміністративно-правових режимів якраз і здійснюється більшою мірою через надання адміністративних послуг [4, с. 124–131].

Згідно з положеннями Закону України «Про адміністративні послуги» адміністративні послуги надаються суб'єктами надання адміністративних послуг безпосередньо, через центри надання адміністративних послуг та/або через Єдиний державний портал адміністративних послуг. Суб'єкт надання адміністративної послуги та його повноваження щодо надання адміністративної послуги встановлюється виключно законами (ст. 5 Закону України «Про адміністративні послуги»). Фактично, це означає, що суб'єкт звернення немає права вибору суб'єкта надання

адміністративної послуги, а повинен звернутися до того суб'єкта, якого визначено законодавством. Відповідно, суб'єкт звернення за наданням адміністративної послуги повинен дотримуватися встановленого порядку та вимог щодо надання адміністративних послуг, не маючи можливості альтернативи — наприклад, обрати найбільш прийнятні для цього умови падагня адміністративної послуги та відповідно іншого суб'єкта її падагня. Таким чином вбачається, що в діяльності із падагня адміністративних послуг є опосередкований управлінський вплив на суб'єкта звернення за наданням адміністративної послуги. Тому функцію надання адміністративних послуг можна розглядати як одну із функцій державного управління. Причому вона посідає дещо окреме місце в загальному ряді функцій, оскільки змістовно перетинається з іншими (наприклад, державне регулювання), тобто має інтегративний характер.

Список використаних джерел

1. Про адміністративні послуги : Закон України від 06 вересня 2012 р. № 5203-VI // Відомості Верховної Ради України. – 2013. – № 32. – Ст. 409.
2. Писаренко Г. М. Щодо питання управлінських послуг / Г. М. Писаренко // Актуальні проблеми держави і права. – 2006. – Вип. 27. – С. 289–292.
3. Сосновик О. О. Поняття та ознаки адміністративних послуг, які надають органи внутрішніх справ / О. О. Сосновик // Проблеми правознавства та правоохоронної діяльності. – Донецьк, 2006. – № 2. – С. 78–88.
4. Голосніченко І. П. Публічні послуги, що падаються міліцією, їх класифікація та проблема якості / І. П. Голосніченко, Л. М. Черненко // Наука і правоохорона. – 2008. – № 1. – С. 124–131.

ФУГЛЕВИЧ К. А.

Національний університет «Одеська юридична академія»,
старший викладач, кандидат юридичних наук

ДЕЯКІ ПИТАННЯ ЩОДО НАЦІОНАЛЬНОГО АНТИКОРУПЦІЙНОГО БЮРО УКРАЇНИ

Боротьба з корупцією в Україні на сучасному етапі державотворення є пріоритетним завданням. Даний напрямок діяльності держави на сьогодні очолюється Національним антикорупційним бюро України, яке було створене в 2014 р.

Слід відмітити, що формування подібного органу (Національне бюро розслідувань) передбачав ще закон України «Про боротьбу з корупцією», прийнятий в 1995 р. і на сьогодні не чинний. Однак законодавець пішов шляхом множення суб'єктів протидії цьому явищу.